

at ændre de regler, som lovforslaget nødvendiggør, således at f. eks. reglerne om beregning af det gennemsnitlige antal arbejdstage-re ikke berøres.

Bekendtgørelsens kap. 2 om arbejdstagerne beslutning om at ville vælge arbejdstage-re behøver en udbygning for så vidt angår afstemning i datterselskaberne om koncernrepræsentation, men jeg finder, at disse regler i princippet ikke bør afvige fra de allerede gældende.

Tilsvarende udbygning må finde sted vedrørende reglerne om valgret og valgbarhed.

Reglerne om stemmeafgivningen og om valgets afholdelse må ændres på grund af lovforslagets regler om arbejdstagerne stemmetal, der efter det ændringsforslag, jeg agter at fremsætte, vil svare til halvdelen af det antal medlemmer, der skal vælges.

Desuden skal der indsættes et nyt kapitel om den indirekte valg måde af koncernrepræsentanterne. Disse regler må forhandles indgående med de berørte organisationer, det vil bl. a. sige arbejdsmarkedets parter, og jeg kan ikke forud for disse drøftelser udtale mig nærmere om reglerne indhold.

Til slut vil jeg understrege, at jeg heller ikke forud for forhandlingerne med organisationerne kan forudsikke resultatet af forhandlingerne.

Spørgsmål 68:

Hvorfor tager ministeren selskabsretspanelet til indtægt for sit svar ad pkt. 6 i bilag III (side 66), når det modsatte er tilfældet i ministerens svar på udvalgets spørgsmål 35 og fremhæves af bankforeningen i skrivelse af 21. april 1980 (udvalgets bilag 9, p. 3)?

Svar:

Som det fremgår af mit svar på udvalgets spørgsmål 35 er selskabsretspanelets opgave fortrinsvis at afgive vejledende udtalelser om den danske holdning til de forskellige selskabsretlige EF-direktiver, samt inkorporering af disse i dansk ret.

Da hovedformålet med lovforslaget fra 1978 var indarbejdelsen af 2. selskabsdirektiv blev dette forslag behandlet i panelet. Til udvalgets orientering har jeg i mit svar ad pkt. 6 i bilag III oplyst, at selskabsretspanelet i sin gennemgang af de dengang foreslåede regler om koncernrepræsentation ikke tog

afstand fra koncernrepræsentation i delkoncerner.

Da udvalgets spørgsmål 35 alene drejede sig om, hvorvidt lovforslaget har været forelagt selskabsretspanelet, finder jeg det ikke rimeligt at anføre, at jeg har undladt at tage panelet til indtægt for mit svar på dette spørgsmål.

Spørgsmål 69:

Hvorledes skulle et ændringsforslag, der sikrer, at der kun afholdes ét valg pr. koncern i det egentlige moderselskab, udformes?

Svar:

Som nævnt i kommentaren til Industrirådets skrivelse ad pkt. 6 i bilag III (side 66) skal der allerede efter det foreliggende forslag kun vælges koncernrepræsentanter én gang til hvert moderselskab. I det i kommentaren gennemgåede eksempel på et koncernstruktur bestående af i alt 13 koncerner med 4 moderselskaber blev der således kun behov for 4 koncernvalg. Det er alene koncernens opbygning, der afgør, hvor mange koncernvalg, der skal foretages, og jeg finder det derfor ikke muligt at udforme et ændringsforslag som anført.

Spørgsmål 70:

Vil ministeren forlænge valgperioden for medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer?

Svar:

Som svar på spørgsmålet skal jeg henvise til min besvarelse af Industrirådets skrivelse ad pkt. 3 i bilag II (side 65).

Spørgsmål 71:

Findes der ud over bank- og sparekasseområdet eksempler på, at offentlige myndigheder eller andre har en særlig ret til at udpege bestyrelsesmedlemmer?

Svar:

På telefonisk forespørgsel til de forskellige ministerier er det overfor ministeriet oplyst, at det offentlige især i kraft af koncessioner til aktieselskaber er tillagt en særlig ret til at udpege et eller flere bestyrelsesmedlemmer. Eksempelvis skal nævnes, at ministeren for offentlige arbejder ifølge koncessionen ad 8.